

[Gøting.]

ikke egentlig sygdom har vanskeligt ved at klare sig selv, og i en række tilfælde vil patienter kunne udskrives fra sygehuset, når den egentlige sygdomsbehandling er tilendebragt. I de her anførte tilfælde er der altså i realiteten tale om et alvorligt forsøg på at rationalisere anvendelsen af vore sygehuse. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at en patient på et sygehus i dag ikke er nogen billig fornøjelse — hvis jeg må bruge det udtryk — for det offentlige og dermed for skatteyderne.

Jeg vil slet ikke i denne forbindelse ud- dybe, at der vel set ud fra denne synsvinkel skulle være basis for at holde en lille smule igen på sygehusbyggeriet. Jeg ønsker blot at pege på, at der også her kan ligge en økonomisk fordel. Hvad jeg derimod ønsker at pege på, er den rent mentalhygiejniske side af sagen. Hvad det betyder for et ældre samfundsmedlem at kunne blive i sit hjem og i sine vante omgivelser, også når kræfterne begynder at svigte, fremfor at blive anbragt på et sygehus eller alderdomshjem, blive rykket ud af sine omgivelser, sin omgangskreds og komme væk fra alle de kendte forhold, er noget, der næppe lader sig gøre op i penge. Det glæder mig derfor overordentligt, at samtlige ordførere har været opmærksom på dette forhold.

Som altid, når man gør noget fornuftigt, noget, der er fornuftigere end det eksisterende, følger der flere fordele med. Det sker også ved den foreslåede ordning. Der bliver, som det er udtrykt i det socialpolitiske udvalgs betænkning, beskæftigelsesmuligheder for den arbejdskraftreserve, som udgøres af enlige kvinder over 40 år, der lever i vanskelige kår, og hvis eneste erhvervsmæssige aktiv er kendskab til almindelig husførelse. Der skabes dem her i et vist omfang mulighed for at udfylde en plads i samfundet, samtidig med at det offentlige spares for forsørgelsesudgifter.

Jeg er ikke i stand til at afgøre, om en forhøjelse af rådighedsbeløbet på 10 pct. er det rette, men jeg vil gerne henstille, at hjemmehjælpen ikke antager en så omfangsrig form, at den eksisterende hjemmehjælp på privat basis overflødiggøres; den skal nok vise sig at være i hvert fald lige så værdifuld som den offentlige.

Bestemmelsen i ændringen til § 40, stk. 13,

om, at pensionister efter kommunalbestyrelsens bestemmelse helt eller delvis skal betale for modtagelse af hjemmehjælp, hilser vi med tilfredshed, idet det ikke skal være nogen hemmelighed, at det er vort mål, at en væsentlig del af den eksisterende sociallovgivning skulle kunne overflødiggøres gennem en stabilisering af pengevæsenet og afskaffelse af arbejdsfri indtægter på det arbejdende folks bekostning.

Med disse principielle bemærkninger skal jeg tilsige retsforbundets loyale og positive medvirken i udvalgsarbejdet.

Ragnhild Andersen: Den kommunistiske gruppe hilser med tilfredshed, at socialministeren har fremsat dette lovforslag, som går ud på at give kommunerne økonomisk støtte enten til udbygning af allerede bestående ordninger for hjemmehjælp til pensionisterne eller til igangsættelse af sådanne. Mit parti er ganske enig i, at kommunerne behøver en sådan støtte. Erfaringerne fra de byer, der er gået i gang med hjælpen, viser, at der blandt de ældre og invaliderne er et stort behov for en sådan hjælp i hjemmet 2 eller 3 gange ugentlig. Indtil nu er det, så vidt vi kan se af det medfølgende materiale, og så vidt vi kender til det fra praksis, kun større byer, der har taget arbejdet op, men der er utvivlsomt et behov for en sådan hjælp hos mange ældre ud over hele landet, og efter vor opfattelse vil det være af stor betydning, at hjemmehjælpen sættes i gang i alle kommuner.

Min gruppe mener derfor, at man bør gøre ordningen obligatorisk med det samme, således at kommunerne får pligt til at organisere hjemmehjælp. I modsat fald risikerer man, at købstæder, som udnytter lovens muligheder, og som også vil udnytte de muligheder, denne lov vil åbne for dem til igangsættelse af hjemmehjælpsordninger, tiltrækker folke- og invalidepensionister, så at de flytter fra landkommunerne ind til købstæderne, som giver dem den hjælp, de ikke kan få i landkommunerne. I forvejen kan man jo ikke se bort fra, at en sådan tiltrækning gør sig gældende, idet satserne for folkepension er ikke så lidt højere i købstæderne — og endda endnu større i København — end de er i landkommunerne, et forhold, som desværre ikke blev ændret ved folkepensionslovens gennemførelse.